

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šsmolerjez knihicziščezěrnj w Budyschjnje a je tam ja šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

16. njeđzela po šwjatej Trojizy.

Šap. štutki 16, 22—34.

Šawoł je pschischoł do Šuropy, ale šchto tam na njeho čžaka? Wón bu do jaštwa čžišnjeny a to do najhłubšeho jaštwa. Nětko šebi či njepscheczěłjo myšla: tam šu wěšće džerženi. Wokolo polnožy pak šo Šawoł a Šilaš k Bohu modleschtaj; duž šta šo hnydom wulke šemjerženje. Šrunty jaštwa buchu hnyte a naměšće buchu wšchitke durje wotewřene. Ššches tónle podawš pak jaštnik we wutrobje šarža. Wón padže Šawołej a Šilašej k nohomaj a rjekny: Šchto mam čžinicž, šo šbóžny budu? — a wón došta wotmolwjenje, kotřez jemu wěčnu šbóžnosć šjewi.

Wóh tón Šnješ tym šwojim durje wotewři:

1. Jaštwowo durje.
2. Wutrobine durje.

1. Šawoł a Šilaš bušchtaj do jaštwa čžišnjenu, hdyž štaj runje šapoczaloj ewangelij pschipowjedacž na Šeuropiškej šemi. Njeđyrbıtaj šadwělowacž na mozy ewangelija, hdyž budže jeju štutkowanjju wobarane a wonaj čžišnjenu do čžěmneho jaštwa. Ale šchto powjeda našch tekst: Wokolo polnožy pak šo Šawoł a Šilaš k Bohu modleschtaj a šhwaleschtaj Boha. Njeje to hižom móž Boža, šo šamóžetaj w rječšach a šwjaskach šo modlicž? Še to šrudne šdychowanje š jich erta? ně, to šu šhwalogne šhěrlušche. To je móž Boža w jaštwe. Nohi w kłódže, wutroba w njebjekach, rót polny šhwalenja šwjeczıtaj jaštwo Boži dou

a špěwataj šwoje šhěrlušche w tym šyntku: „Dha wšchat woštanu ja štajnje pschi tebi!“ Dale džiwna Boža šlužba dopomnja naš na podšemske Bože šlužby w katakombach, w podšemskich pohřebniščezach w Romje, hdyž šo šchescžijenjo pschi rowach šwojich lubych w polnožy ššhadžowachu a modlachu. A tón Šnješ, kiž šwjaski rošlama, je dženkša nam blisko kaž tehdom. Wón čže šwjaski šrudoby rošlamacž tym, kiž maja k njemu nadžiju, a my šebi jeho prošny do žarowazych domow, do jaštwow šrudoby, hdyž je čžěmna nóz. Šchtož móže šo w jaštwe šrudoby modlicž, temu wón šo bliži. Njejšy hižom na šebi šacžul tu móž, kotřaz tebe wušwobodži psches teho, kiž je prajil: „W šwěcže macže wy štyštnošć, budžče pak dobreje nadžije, ja šym šwět pschewinyl.“ To je našcha dobyčěška móž w tyšchnych nožach. A hdyž je tebi čžežto, psched tobu šteja psches ščěpłiwosć w čžěpjenju wupřehowani šwědkojo, kiž šu wješeli w šrudobje. Šchčžěpan štejšche š pschekrašnjennym woblicžom mješ šwojimi njepscheczělemi, martrarjo džěchu šměrom do šmjercže, hušto tak měrnj a wješeli, šo buchu wojazy, kotřiz jich k šmjercži pschewodžachu, psches jich šměrnosć ša šchescžijanštvo dobyčži. Šuž špěwasche džakne psalmy, hacž jemu kur šchčžěpowža dny nješahacži.

Tón Šnješ pošna šo k Božej šlužbje w jaštwe. Wón rječšaj rošlama. To tež ty našhonišch: hdyž šo tebi tež luby, wot šmjercže wšaty, šako njeda; ty budžesh pschezo wěšćišchi, „šo je wón žiwý.“ Tón Šnješ tym šwojim durje wotewři: jaštwowo durje, kaž tež

2. wutrobine durje. Jastnik chze šebi žiwjenje wšacž. Me Pawol w mozy ewangelija wobara jemu. Jastnik tšchepotawšchi padže Pawolej a Silašej k nohomaj. To njeje wjazy tšchepotanje wo jeho jastnikowe powołanje, ale to je styšnosć wotuczazeje dusche hrěšnika. W tym mamy šo jastnikowej runacz. Tajke semjerženje dyrbi pschińč, šo by šo kamjeńna wutroba roslamala, wutrobine durje dyrbja šo wotewricž psches džim Božeje wschedomozy a dobročiwosće. A tajke semjerženje dyrbi tón plód mječ kaž w Filippje. Tajke nožne hodžiny pschińdu, šo bychmy se spanja wubudženi byli a šo prascheli sa šbožom, kiž šo njeroslama, po žiwjenju, kiž w šmjerczi njepšchestanje. Wutrobine durje šo wotewrja, šo by won klincžalo to praschenje: šhto mam činič, šo šbožny budu? A na to najwadžnišche praschenje dusche pschińdže to wulke wotmolwjenje: „Wěr do teho Knjesa Jesom Khrysta, dha budžesch ty a twój dom šbožny.“ To je wotmolwjenje na wschitke praschenja žiwjenja — to je wuhudanje wschitkich hudancžkow, kotrež mamy w tutej čašnosći.

Wěrčž! — to je to jene a tež wschitko — wěrčž, t. r. šo do Jesušowemu rukow poddacz. K hudym šo ewangelijon předuje; drubi wučel njeje w njebešach a na semi, hacž tón kšičž na Golgatha. Jesuš je naš k njes, jemu šo poddamy we wěrje; to je tón skutk, kiž šo wot naš žada. A skutk dyrbi šo stacz, pschetož tón Knjes chze tež psches naš wutrobine durje wotewricž. Duchowny Kogel w pschednosćku praji: „Španski martrač ležesch w jastwe. Daloko wot njeho w druhich jastwach ležachu bratsija jeho wěrny, tež teho winowani, šo bėchu bibliju čitali a roščerželi. Duž šo wo šanknjene durje klapa a praji: Ty šy šwobodny. A šhto bėšche jeho přenje šlowo, jako pschi tej powjeseži postoczi: „Y los otros t. r.: a či drusy?“ Wón šebi na tych šobujatnych pomyšli. Bjes nich šo jemu jeho šwobodnosć šda položajna byčž. Šhtož je šam wumoženy, temu šo w duschi hori to praschenje: či drusy, ty a twój dom? Šdyž špewamy: „Wschitkich šwjastkow pschelamarjo!“ dyrbi tónle šherlusch tež tón šwjast byčž, kiž naš hromadu šwjasa w domje a wošadže w tym wulkim wušnacžu: „Ša šo njehanibuju ewangelija wot Khrysta; pschetož mōž Boža je, kotraž šbožnych čini wschitkich, kotriž na to wěrja.“ Tak našonimy, šo tón Knjes tym šwojim durje wotewrja:

Jastwome durje a durje wutrobom!

Šamjeń.

W nozy khorosće.

(Gust. Knaf.)

Šym-li w nozy bjes spanja,
Šhladuju na Jesuša,
Kiž tak husto njeje spal,
Šdyž je sa mnje wojował.

Jeho šyš mam psched šobu
A tu wulku tyšnotu,
Š kotrež wón tam w šahrodže
Se šmjerczu šo bėžesch.

Tam je wón šo spanja wšdal,
Klecžo wo mnje prošował;
Krawawne krepki kapachu
Šorže š potom na semju.

Šhtož wón sa mnje pschecžerpi,
Na mōj hrěch mje dopomni,
Kiž by do šuda mje dał,
Njeby wón mje wujednal.

Š jeho hnadu pschifryty,
Š jeho krewju krepjenty
Ša nětł w duschi pokoj mam,
Š swojej woczi šandželam.

Šurij Bróš 8./6. 07.

Wobrašy š pola šnitskowneho mišionstwa wot lěta 1906.

(Šo rosprawje krajneho towarštwja sa šnitskowne mišionstwo w Šatškej 1906.)

8.

Šmilne šotry a bratsija.

Bratsija a šotry bėchu šebi w přenich čašach kšchescžijanstwa wschitžy jedyn druhemu. Lubosć, š kotrež bėšche štanjeny Knjes tych šwojich bratrow mjenował, jich šjednocžesche: Woni čujachu šo jedyn druhemu we wutrobje bližy a bėchu šebi w skutku špomozni. Tola wschak buchu bėšy wošebiči „bratsija“ a „šotry“ sa skutk šmilnosće postajeni; jich nadawł bėšche pschede wschēm, w Khrystušowej lubosći a myšli šlužicž. Šich mjeno hižom na to polajowasche: Diafonojo rěčachu či bratsija a diafonišy šotry.

Diafonojo (bratsija) bėchu nėhdy či přeni, dženska tuczi bėlenasad štupja. W Šatškej šlušesche w šandženym lěče k šotrowskemu wustawej w Draždžanach 642 šotrow, w Šipstu 135, w Borsdorffe pola Šipsta 45, k bratrowskemu wustawej w Morizburgu 108 bratrow. To je wscho do hromady psches 900, kotriž pak hišče we wustawach šo na šlužbu šmilneje pomozny pschihotuja, pak hižom tam a šem w fraju w njej šteja.

Šlužba šotrow je š wjetšeho džěla šlužba na šhorých a bėdnych. Dopomń šo na šmilneho Samaritšeho. Wone ju w 208 wošadach na wyšokich a niškich, haj najnižšich dokonjeju. Kajta šbožna šlužba to, čělu škarštwu a položnosć škiežicž, duchej a duschi se šlowom šbudženja abo wučitanjom š Božeho šlowa a špewarškich wošchewjenje podacz. Tam a šem tež kaž Samaritški darmo pošyljenje šobu pschiješu, pošyljazu jėdž, picže, škarštwu, haj š pomozu druhich šmilnych wutrobom nětore „krosche“ wyšche teho podadža. Šelko tyžaz domow je š jich pschińženjom a šluženjom wobšboženych!

W 44 šhorownjach bėchu pomozne.

Wjele, wjele „domow“ a wustawow je jim šwoje durje wotewrjale. Tu šu domy sa bėdnych, domy k wocžerštwjenju sa žony a mužow, domy k wocžerštwjenju a k pošyljenju šlabuškich džěči (Bethlehemške wustawy mjenowane), sa wothladanje a wocžehjenje mjenskich džěči (džěčaze šchule mjenowane). Diafoniša wozži „džěčidom“, kiž bu w Šornjej Šěžnižy (pola Draždžan) nježelu Šubilate wotewrjenty. Tutón dom, wot nadobneje šnjenje šaloženy, je k temu postajeny, džěči se šwōjbow pschijimacz, w kotrychž psches šhorosć abo šmjercž maczerje žaneho wothladanja abo wocžehjenja wjazy mječ njemōža. Na tym šamym mēšnje je „džěčidom Nazareth“, kotryž njemandželške džěči wot jich drugeho lěta šem pschijimuje, jim wothladanje a kšchescžijanske wocžehjenje pošlicžuje. Tajkich džěči je tam w tu šhwilu 28. W džěčaznym domje Bethesda šu šo pod ruku šotrow 85 brašnych a hubjnych džěči wothladale. Hižom předy je šo w našchim šopjenu na hošpody sa žōnske, šlužobnižy, šchule sa domjaze hošpōšnje špominalo, kotrež pod wozženjom diafonišow šteja. Wjele dobreho sa čělna a duchowne žiwjenje šo tak š diafonišiškich domow žōrli — tež w Ššerbach hižom (w Nješwacžidškej wošadže, w Michalškej a

drje hiščje druždže) psches šmilnu šotrowsku službu. A tam a šem šo na to džela, pať sa wulku wořadu šamu, pať sa někotre mjeńšche w hromadže jenu šotru šebi postajicž. Nječ jenož šo tu a tam duchownje wobdarjene, strowe, pobožne knježny namařaja, kiž bychu šwólniwe byle, do tejele šwjeczeneje služby štipicž. Kať dyrbjeli tež lubi Šerbja wopomnicž, šo chze šo tón Šnjes mjenje psches kemschipschindženje dyžli psches šchesczjiansku hotowoscž w šhodženju a šwólniwoščž we službje jeho kraleštwu we šwojich štawach pschekrašnjecž.

Bratřja (diafonojo) steja bóle w službje, kiž čželne mozy a kutosčž žada. W Morizburgu bu 1906 18 mlodženzow, psches 19 lět starých, kiž šu šhutnje šebi wotmyšlili, šwoje powołanje službje šchesczjianskeje lubošče k bližšchemu pošwjecžicž, rošwucžowaných a pschihotowaných. Wuwucženi běchu pschede wšchēm w špomožecškich domach (k wobarnowanju ša wjetšche džecži) — jedyn w Šodžiju — dželawi a w „hospodach k domišnje“ (k šastaranju pucžowaznych). Někotři pomhachu abo mējachu wodženje dale w šyrotownjach, we wořadnejš službje abo w službje mlodžiny. Tu běšche dale jich měštno w dželacžecškich kolonijach, w hojeńni ša wopilžow, w domach ša bėdnych a starých. We Łužizy šluscha šem „Marcžiny wustaw“ ša duchašlabnych w Šohlandže nad Šotšteinom. W tutym šo 53 mužškich a 28 žónškich (džecži, mlodži ludžo a wotroščženi) wothladachu. Ša 27 lět, kiž tutón wustaw wobšteji, je šo jich wšcho hromadže 151 tajkich wbohich wothladalo, rošwucžowalo (kaž daloko je to móžno) a k wužitnemu štkowanju — pschede wšchēm w ratařštwje — woczahnylo. Wóh šwarnuj kóždeho, šo by tajkeho doma njetřjebať; ale Wóhu budž tež džat, šo je wbohim čžlowjekam jón dať. Njesamožicži pať ša šnadny pjenješ, pať šamo žhle darmo tam šchesczjianske wobštaranje šhonja.

Njepšchewidomna šyla „domow“ a wustawow je w kraju, hdžež wbošy wot macžerneho žiwota hacž na šnijertne ložo wopravdžity dom, to je měštno, hdžež šo jim derje dže, namařaja. Wothladarjow a wothladarškow je tež hewať hiščje družich, ale š wošebitym džatom chzemy špominacž na „bratrow“ a „šotry“, kiž w šchesczjianskim duchu pschihotowane tež w tutym dželaju. Šnutškwone mižionštwu je wšchaf štkowanje na podložku šchesczjianskeje wěry a lubošče.

Štawišna Šhryštušoweho čžecžjenja.

2.

(Wotracžowanje.)

Šudasch poda šo Šesusa pscheradžicž.

Mat. 26, 14—16; Mart. 14, 10. 11; Lut. 22, 3—6.

Š dwanacže poškwow jedyn Šudasch běšche Šnjesowých — čžlowjek, kiž je škóštnje šwojoh' Mišchtra pscheradžil, dokelž šatan šleho Wobšhdnyť běšche.

1. Š wšchšchim měšchnikam šchedschi š hetmanami Šecžesche škóštny, kať by Šnjesa podať: Šchto mi chzecže dacž? — Čži šo šwjepelichu Šjenješy lubjo.
2. Šslėbornikow jom' chzedža nahrabnemu Šjizecži škicžicž jako škwawne myto. — Čžaka šprawneho dale nětko hlada Ššcheradny čžlowjek;
3. Šodacž š leščju chze jeho bjes ropota Šašakšym wjelkam, jako jehnjo čžiche Šnjesa šwojeho; pschetož šašlepjena Dušcha je jeho. —

5. Šudascho hrosny, šchto šy pschedwšaf šebi?! — Šhubjene džecžo, móžesčy wudofonjecž Njesšutk žaloštny, kotřž šatamanštwu Ššchinješe tebi?!

6. Wėcžna čžwila je tebi pschibudžena; Ššchecžela šwojoh' šy ty najlėpscheho Škóštny pscheradžil, šo je najhrosnišcha Šawěšče hańba. —

7. Čžlowjecže wbohi, kiž šo runašch jemu, Wopomnej šhutnje, kaťka wėcžna čžwila Miša je šatraschna, kotraž trječicž dyrbi Šhrobleho junu! —

(Šchichodnje dale.)

Šudasch, „šyn škaženja“, abo šhubjene džecžo.

Šudasch Ššcharjota běšche Šesušowy Wucžobnik, kať drušy towaršchojo jeho, Powołany je žiwjenja prjedawšcheho, Šo by ščžinicž š nimi čžlowjek dať šo nowy.

Tola po duchu wón njeje strowy. — Šslužobnik bu wbohi njepšchecžela šleho; Dokelž mamon lubowasche wšche wšcheho, Škóšna Wóžej roli šawoštať je hoły.

Šłoda Dušha Wóžeho wón njesčičesche; Běšche poškluchar, niž čžinjeť Wóžoh' šłowa, — „Škaženja šyn“, džecžo šhubjene, wón řeka.

Šchtož po wucžbje Šesušowej njecžinješche W čžabu šnadnym, ale ludaršžy šo šhowa Do šdacža, psched tym džel Wóžich džecži čžeka.

U.

Ššchepjetaj, hracžko!

Šowjedancžko wot Šana Wjele.

Wšchēm šnaty šhėrlušch nam špěwa: Š wopilžo, ach ššchepjetaj! Šunje š tak pošnicžkim prawom móže a dyrbi šo prajicž: Ššchepjetaj, hracžko!

Šy šnawo prajišch: „Někotra hra šawěšče žadyn hrěch njeje!“ Šo je šnadž wěrnno. Ale wěrnno je tež, šo kóžda hra na mješy šteji, kotraž je wuška a š woběju botow loji čže hrěch. A wěšch-li, kať mala kroczel je na žadyn bot?

„Nė“, budžesčy řez, „to wšchaf džė njewēm. Ale wšchaf wulžy ludžo a wošebni knježa tež hraja.“

Šo, dyrbišch ty wulkich ludži wopiza byčž, kiž wšchitko po nimi čžini? A hdžž bychu šo čži knježa šwobješchecž šchli, by tež ty k temu wabjenja w šebi měť? Ach njenjebol tola, šo mašch tehodla prawo k něčžemu, dokelž někotři wulžy knježa tošamo tež čžinja! A njeje čži šnate, kaťki to něhdžškuli kónž wošmje tež pola šemjanskich knjesow? Š daj wšchaf šej tola powjedacž podawť, kotřž šo psched malo lětami šta. A nawukň tu pschibłownu wěrnoscž:

Šohož čžert ša maľušchš łapnje, Šeho tež najšterje šchlapnje.

Šłody franžowški šemjan běšche šebi maľuššku wšaf, wšche wšchěch šemjanškow řjanu, kať řjanu, šo běšche psches to we wšchěch wošolnych krajinach šnata. A šchtož je wjazy hacž to: ta knjeni bė miła a š wutrobu dobra. Šo wjedžesche wšchitkón šhudy lud šhwalicž.

Prenje čašty po jeju kvašy njemóžesche so młody muž pola njeje nabycy, ani so nahladacy na nju, ani so nasabawiczy i njeje. Wokoło swjatkow bęchtaj kvaš męłaj, a radostne lęczy bę we wješelach jaschło. Ale nětko so počachy nashymste wječory dlęjiczy. To tola dyš a dyš něscho wostudy swjedže. A wostuda, ta je jene tych hnędow, w kotrychž so jędojte lehnidła lahnu. Potom jeho ražowacy poča, so męjachy wschitzy czi prjeduschi wješelow-bratija nad jeho domach-sydanjom tajki a hewaki požortk.

Prjedy hacž bęsche na žęntwu jęsbžil, bę rady ja hrajerškim blidom i druhimi knjesami sydal a husto došč sčwarne skotusčki dobytkta męwał. Tak dolho pač, hacž bęsche nawožen byl, njebę wo hracžkow towarštwu rodžil. Tež w přnim lęczy mjedoweho mandželstwa so jemu khartow njesachžy. Ale to njewosta tak. Sdyž wostuda na njeho swasche, tehdy so sažo a sažo pomnjeńka do myšlow žuny, tak lęschne žu tola te kharataze sabawki byle. Stare wótzowste pschikłowo ręta:

Sdžež sashwa wostuda,
Eso porodža wobusa.

A žy-li, mój lubšchi, so wobusy pschewinycy dač, to njetraje dolho, so czi djaš kšyhdla staja. Tak tež bę tu.

Nęhdy so žnadneje węzki dla i mandželstej pscheręczy, hdžež bę polnicžka prawda na jeje stronje. Duž so hnęwany sbęhny towarštwu pytač a mjersanje sabycy. Sow jeho wulžyščnje witachu. A jako bę hóllych žorcžikow kónž, ręlasche hnydom: „Bratisko, sejhraj žej i nami!“ A je-li sčto čžycžimy, teho je lęžko pschitwabiczy.

Wóšdna nóz hižom bęsche, hdyž so to towarštwu roseńdže; a wón pschidže kšetro skurjeny domoj. Anjeni so njebę do loža dała, ale bę pschi lampje žedžo wostala. Wóšrudna jeho witasche. A to wón ja hrosnocžinjenje wša. Duž so i mjersanjom do loža cžyžny a hladašche hiščęče nasajtra i polhmurjeneju woczow. Tola žlonečko jeje lubeho wóčžka jemu wutrobu šrę, so žwoju njewušchnoscy sacžu a jasnje hladašche. Wóšry žebi se rtom a ruku žlubisčtaj, so čžetaj mješ žobu na węčžne jednotu hajiczy. A to bęsche pęnje.

Tola nadřewt luboscy bę so stal. A hdžež so luboscy nadru, poru so lęžko dale, dokelž diabol w skof pasoru tykne, hdžežtuli mješ mandželškim ludom rosporfa sčžuchnje, njech je tón rosporft tak mački hacž je. Sa něscho njedžel so druha sadreńža sta; a bu jich dale wjazy.

(Pschichodnje dale).

Wótcžinske sonetty.

(Wotracywanje.)

Schtwórtly trójnik.

A. Štuboleho pada rošomny so hlada. —

Eso pada hluboleho mudry cžłowjek hlada,
Duž na cžęc prostu složeni stej woczki jeho,
A šbaluje so kęžžbny rošpróščenja wscheho;
Ma wyšokolscy žej dozpicy šdžęłanošcy žada.

Pač nablasnemu dobra njespomóže rada;
Wón mota žlepy so a nima žlubjeneho
Dže wušpęcha, hdyž njewostaji wáčhija šleho,
Do hlubiny wón wobohi pschęzo hlubje pada.

Šserb, kotryž žusbuje ręcž macžęnu a węru
Kaž kabat stary sažpiwšchi, je cžłowjek hrosny
A žlepy šapaduje dale do škaženja.

Ač, Šserbja, kšutnje hladašcy so rošpróščenja!
Š waš ničto njebudž njerodny a dundač prošny,

— So njepadnjecže, na to složęce woczki žwęru!

(Pschichodnje dale.)

Wšhelake i bliska a i daloka.

— Džeń 16. požnjeńža skónčzi žerbški seminar na sarje w Grodžiščęzu žwoje lętusche džečko, kotrež je so 19. žnjeńža pod wóženjom knjesa fararja Wrošaka šapocžalo. W seminarje pschewwachu tón ras šk. stud. theol. Gustav Wjerwa i Wulkeho Dažina, Jan Wjency i Wjeleczina, Karl Wyracž i Hornjeho Wunjowa a Curt Handrik i Gomorna. W žerbškej ręcžnyžy so na drobne žłowješo pschędžęla a wysche teho so šklonjowanje węznikow wospietowasche. To so hnydom praktišy pschi pscheložowanju němškeje dogmatiškeje knihi do žerbšęčiny naložowasche, pschi cžimž so wóšębe na prawe pschęžerbšęčenje dogmatiških wurasow džiwasche. Šnoweho šakonja so ščenje Warka i greškeje do žerbškeje ręcže pscheloži, pschędžęla a se ščenjomaj Mateja a Lukascha pschiruna. Na to so dopoldnišche hodžiny naložowachu; popoldnjo šjednocžowasche žyly seminar sažo k rošręcžowanju wo katechismje a to k pschędžęłanju 4. a 5. hauptšchtuki a wučžy wo špowjedži a wo hameče teju klucžow i pschidatymi męštnami žwjateho pišma. Nimo teho so tež hiščęče nowa žerbška agenda pschęšpęwa. We wječornych hodžinach so hiščęče žerbški cžitasche, kaž n. psch. přędowanja, dale někotre listy Pawoła, listaj Šętra a list Žudašcha, kotrež so tež i dobom we žwojim wobšahu rošjašniku. — Šjawnje škutkowachu žobustawy seminaru pschi Wožich žlužbach a to męjachy šjwo přędowanja a wschitzy woltařnu Wožu žlužbu; teho runja tež lętku sažo šjwo w mnohich žerbških wóšadach pschi Wožich žlužbach šastupowachu. Tež w rošwucžowanju džečzi so šwucžowachu pschęš rošręcžowanje i pacžęškim džečžimi wo někotrých męštnach Wožeho pišma. — Tak so wschitzy wopytowarjo žerbškeho seminaru přęzowachu, so ja žwoje pschichodne tak rjane a tola tak cžežke powoľanje wudospolnjecy, šchtož so pod wubjernym wóženjom knjesa fararja Wrošaka i wješelom sta.

— Sdyž so nowa želesniža i Kalez do Wójerež na pruskih šahonach pola Kulowa hižom dlęjšchi cžas twari, so nětko tež w tym męžazu i twarom wot Kalez k pruskim mješam šapocžnje.

— Čžiščęč noweho bibliškeho pučžnika na lęto 1908 so pschihotuje a je jeho šestajenje pschęčęlniwje knjes farar Matek w Šucžinje na so wšal.

— Wušwolenje wóšbnych mužow, kotřiž maja šapóžłanzow do šakšeho žejma wušwolicy, je so žrjedu šchtwórtk a piatk męlo. Kaž bęsche hižo do přędka widžęcy, dokelž so žadny druhi kandidata postajik njeje, je tež wušwolenje wóšbnych mužow nimale i jęnym hložom so štalo ja knjesa Šobu w Šolwafy. Tole pschęšjenošcy je swješelaza a pschipóšnacža hódna. A žu žebi tež našchi Šserbja tajku pomoz wot Němžow derje šažlužili, hdyž žu našchi Šserbja pschi wóšbje do kšęžorštwoweho žejma štejeli ja narodnosmyšleneho šapóžłanza.

Dališche dobrowólne dary ja wobohi armeniške žyroty a mižionstwo w rańškim kraju:

Š Katežanskeje wóšady:	
Wudowa se Štróže	3 hr. — np
M. M. se Štróže	2 " — "
M. M. se Štróže	2 " — "
M. M. se Štróže	— " 50 "

Šromadže 7 hr. 50 np

W mjenje wobohich žyrotow wutrobny džač.

Wólęč, redaktor.